

Karen Robards

Copyright © 2010 Karen Robards

Toate drepturile rezervate

Ediție publicată pentru prima dată de Gallery Books,

o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro*Înfruntarea inimilor*

Karen Robards

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Diana Calangea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROBARDS, KAREN

Înfruntarea inimilor / Karen Robards;

trad.: Laura Berteau - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4654-5

I. Berteau, Laura (trad.)

821.111

KAREN ROBARDS

Înfruntarea inimilor

Traducere din limba engleză

Laura Berteau

capitolul 1

Aprilie 1817

Era, își spuse cu tristețe Lady Elizabeth Banning în timp ce privea chipul tot mai aprins al ultimului său logodnic, numai din vina temperamentului ei îngrozitor. Din nou.

- Vrei să-mi spui că mă părăsești? întrebă William, nevenindu-i să creadă.

Contele de Rosen era de înălțime medie, cu o constituție ușor îndesată care, bănuia Beth, avea să se transforme în grăsime respectabilă când va ajunge la vârsta mijlocie. Însă acum, la douăzeci și șase de ani, maxilarul pătrat, trăsăturile regulate, ochii albaștri, scânteietori și părul blond și des, tuns – *la Brutus*, erau suficiente pentru a-l face să treacă drept un bărbat foarte atrăgător în ochii reprezentantelor sexului frumos interesate – și care nu erau? – de astfel de amănunte. Desigur, la toate acestea se adăuga și faptul că era deținătorul unui venit ce se ridică undeava la vreo douăzeci de mii de lire sterline pe an.

Cărora, în mod regretabil, Beth era pe punctul de a le da cu piciorul.

- Nu te părăsesc. Îți spun doar că sunt de părere că n-ar trebui să mă peștești.

În fața uneia dintre cele două ferestre înalte, cu draperii grele, din catifea, ce împodobeau peretele bibliotecii micuțe, dar pline de cărți, a conacului Richmond – palatul în care își avea reședința londoneză cununatul ei, ducele de Richmond – cu William la mai puțin de o lungime de braț distanță de ea, Beth simțea curentul rece care i se ridică în jurul umerilor. Fuseseră lăsați goi de decolteul modern al rochiei ei cu talie subțire

și înaltă, din mătase aurie, strălucitoare, culoare aleasă cu grija pentru a-i scoate în evidență buclele de culoarea focului. Cu adevărat, încăperea părea surprinzător de rece, în ciuda faptului că focul ardea în vatră pentru a alunga răcoarea noptilor de început de aprilie. În loc să tremure însă, Beth își strânse brațele la piept, își ridică bărbia, își îndreptă umerii și susținu privirea tot mai arzătoare a lui William fără să clipească. Conversațiile de acest gen nu erau niciodată usoare, după cum învățase din mult prea multă experiență. Totuși, era o chestiune ce trebuia rezolvată și pe care o amâname deja prea mult.

- Doar nu vorbești serios! Mama mea e aici.

William tremura practic de furie. Mama lui, Lady Rosen, era una dintre cele mai pregnante figuri ale înaltei societăți și, de-a lungul ultimelor două sezoane, nu încercase să-și ascundă părerea cum că Beth era o Tânără usoară. Beth nu se îndoia că vesteau lui William cum că intenționa să o ia de nevastă și atrăsesese pe cap un potop de reproșuri și de lacrimi.

- Sincer, îmi pare foarte rău.

Beth ridică spre el o privire încărcată de remușcări. Gândul că îi ținuse piept formidabilei lui mame pentru ea o făcea să se simtă și mai vinovată. Chiar îi părea rău. Logodna lor, cunoscută momentan doar de rudele foarte apropiate, dura doar de ceva mai mult de o săptămână, iar Beth o regretase la numai câteva ore după ce-i acceptase oferta. Ar fi trebuit să-i spună numaidecât, desigur. Dar el era o partidă atât de răvnită, în vreme ce ea, la douăzeci și unu de ani și intrată deja în al treilea sezon, nu mai era la primii bujori ai tinereții și depășise cu mult vîrsta la care cele mai multe fete de-o seamă cu ea erau deja măritate. Scoțându-l pe William la înaintare – în special, trebuia să recunoască în sinea ei, ca să-i facă în ciudă surorii lui, cu limba ei ascuțită – crezuse, dorise, sperase că, poate, dacă încerca din toate puterile de această dată, lucrurile vor sta altfel.

Nu fusese aşa. Depusese toate eforturile, dar inima ei încăpățânată refuzase să coopereze. Îl plăcea destul de mult pe William. Însă nu îl iubea și știa că nu-l va iubi niciodată.

Nu se putea mărita cu el.

Dacă nu ar fi auzit-o cu trei săptămâni în urmă pe Lady Dreyer, aroganta soră mai mare a lui William, susținând inconsistent în fața prințesei Lieven, cea mai închipuită dintre patroanele clubului aristocratic Almack, că, oricât de amorezat ar fi fost, William nu era atât de nesăbuit încât să-i facă o ofertă lui Lady Elizabeth Banning, cu reputația ei socantă și familia ei atât de implicată în scandaluri, l-ar fi refuzat de la bun început.

Însă o auzise și zarurile fuseseră aruncate. Remarca o rănișe și o înfuriase în același timp și, când William, ce-i drept, ca urmare a unor încurajări considerabile, îi pusese într-adevăr întrebarea, acceptase pe loc. Bănuind încă de atunci că va ajunge să regrete gestul, adăugase rugămintea de a nu spune nimănui în afara rudelor apropiate, până când cunnatul ei, ducele, care era tutorele ei legal având în vedere că ambii părinți îi muriseră, se întorcea din provincie. Însă acesta apăruse, pe neașteptate, la sfârșitul acelei după-amiezi. Totuși, zvonuri despre logodna lor se răspândiseră ca flăcările într-un incendiu, până la punctul în care Beth se trezise în absurdă poziție de a lua în serios posibilitatea măritișului cu William, doar pentru a evita zvonurile cum că, din nou, se jucase nonșalant și fără considerație cu sentimentele unui gentleman.

Din fericire, nu era încă într-atât de nesăbuită.

- Am vorbit cu cunnatul tău acum mai puțin de o oră. William respira greu și-și ținea pumnii strânși pe lângă corp. I-am spus că sper să pot anunța logodna în seara asta, la miezul nopții, și nu a avut nici o obiecție.

- Tocmai de aceea îți spun acum, zise Beth.

Sora ei mai mare, Claire, ducesa de Richmond, îi spusese despre conversația dintre William și soțul ei,

și tocmai acesta era motivul pentru care Beth îi anunța lui William ruperea logodnei în mijlocul balului. Momentul nu era cătuș de puțin ideal – Beth știa și se autoînvinovățea pentru că amânase până când ajunsese să fie forțată de circumstanțe. William era furios și avea tot dreptul să fie. Ea, pe de altă parte, era hotărâtă să rămână calmă și fermă. Cu acest lăudabil obiectiv în minte, vorbea pe un ton extraordinar de rezonabil și își puse mâna pe antebrațul lui, ca să-l calmeze. Mâneca hainei lui din satin verde, pe care o purta cu o vestă galben-deschis și cu pantaloni strâmbi, de culoare albă, era netedă sub degetele ei, însă încordarea mușchiului de dedesubt arăta că William era departe de a se lăsa calmat.

– Înainte să faci anunțul. În felul acesta, nici unul dintre noi nu va trebui să sufere nici cea mai mică rușine.

– Rușine... Ochii lui William aproape că ieșiră în întregime din orbite. Dumnezeule, deja se fac pariuri prin cluburi! La White's cota este de cinci la unu că nu voi reuși să te aduc în fața altarului și de unu la zece că o să rămâi până la sfârșitul ceremoniei și că vei deveni soția mea.

– Îngrozitor!

Beth era sincer șocată. Își țuguițe buzile și-și clătină capul a neîncredere, lăsându-și mâna să alunece de pe brațul lui.

– Bărbății chiar transformă orice într-un pariu.

William trase aer în piept.

– E tot ce ai de spus?

– Îmi pare rău, zise ea din nou.

În surdină, de la distanță, acordurile săltărețe ale primelor note de cadril ajunseră la urechile ei. Ieșiseră din salon în mijlocul unui dans câmpenesc, care, în mod evident, se terminase. Se duseser la William de îndată ce îl văzuse, dar, având în vedere că acesta era extrem de atașat de sunetul propriei sale voci, Beth avusese nevoie de ceva vreme ca să-l separe de grupul pe care îl delecția cu o poveste detaliată despre rolul jucat de el într-o

vânătoare ce avusese loc cu mult timp în urmă. Acum că începea cadrilul, domnul Hayden, căruia parcă și amintea că-i promisese următorul dans, avea să vină să o caute. Era timpul să pună capăt discuției.

– După ce o să ai timp să te gândești puțin, sunt sigură că vei fi de acord cu mine că aşa e cel mai bine. Sincer, n-ar trebui să mă peștești.

– Dar...

Nu avea nici un rost să mai lungească povestea. Se răsuci pe călcăie, adăugând, ca pentru a încheia dialogul:

– Te rog să mă scuzi. Trebuie să mă întorc în salonul de dans.

– Stai!

O prinse de braț deasupra cotului, strângând-o ceva mai tare decât i-ar fi plăcut. Se întoarse spre el cu sprâncenele ridicate.

– E prea târziu să te retragi. Am trimis anunțul la ziar. O să apară în ediția de mâine.

– Oh, nu!

Beth se gândi la furtuna de bârfe ce avea să se abată asupra ei – asupra familiei ei, asupra lui William și a familiei lui – după ce se va afla public că rupsese încă o logodnă și simți o strângere puternică de inimă. Familia Banning deja nu se bucura de o reputație prea bună și asta avea să vină ca o căpiță de paie aruncată peste un foc deja mocnind. Flăcările rezultate ar fi fost foarte intense. Privirea i se opri asupra pendulei aflate deasupra șemeneului. Arăta ora unsprezece și câteva minute. Aproape sigur că ziarele intraseră deja la tipar. Slabe șanse să mai poată retrage anunțul acum.

– N-ar fi trebuit să faci asta.

– Vrei să spui că ar fi trebuit să-mi amintesc că ai părăsit deja doi logodnici și să mă aștepți să-mi faci la fel și mie?

Nu-i plăcea cum sunau cuvintele lui, dar trebuia să admită că, din punctul lui de vedere, probabil că le merita.

În orice caz, nu mai putea face nimic acum. Încercă să-i zâmbească.

- Cel puțin poți să te consolezi cu gândul că nimeni n-o să-ți atribuie nici cea mai mică vină în povestea asta.

- Aici ai dreptate. Din expresia lui se vedea clar că lucru ăsta nu-l mulțumea. Dar scandalul o să ne implice pe toți.

Prințând-o și de celălalt braț, William o trase spre el. Luată prin surprindere, Beth se trezi strânsă la pieptul lui. Capul ei fi ajungea până în dreptul rădăcinii nasului, ceea ce însemna că, preț de câteva clipe intense, se priviră aproape de la același nivel. Foarte conștientă de faptul că totul se petrece din vina ei - și că o mare parte a societății era prezentă la petrecerea surorii ei și ar fi auzit orice altercație ce s-ar fi petrecut în bibliotecă -, Beth își rezumă reacția la a-și strângere buzele și a miji ochii spre el, în chip de avertisment.

- William..., începu ea.

Bărbatul continuă, intrerupând-o, strângându-și degetele în jurul brațelor ei, până pătrunseră dureros în carne moale, evident netulburat de faptul că Tânără era acum rigidă în brațele lui și-i arunca din ochi scânteii usturătoare.

- Dar, desigur, asta nu e ceva nou pentru tine, nu-i așa? La urma urmei, mă înscriu și eu pe o listă foarte lungă. L-am părăsit pe Amperman practic în fața bisericii, iar lui Kirkby i-am făcut vînt cu mai puțin de o săptămână înainte de nuntă. Ar fi trebuit să fiu avertizat. Ba chiar am fost avertizat! Toți apropiații mei m-au sfătuitor să nu-i fac propunerea. Nu are rușine, îi place doar să flirteze, au spus. Există sănge rău în familia asta. Uită-te la tatăl ei, căsătorit de patru ori, bețiv și cu mințile duse. Uită-te la surorile ei, amândouă subiect de scandaluri sordide! Cu reputații șocante, amândouă, și nici a treia nu-i cu nimic mai bună. Mi s-a spus de mai multe ori decât îmi pot aduce aminte. Dar, ca un neghioib, am ales să nu-i ascult pe cei care, acum îmi dau seama,

nu-mi voiau decât binele. Nici chiar pe propria mea mamă. Si asta, asta îmi este răsplată!

Când termină de vorbit, începuse deja să gâfăie. Aluziile la caracterul surorilor ei o făcuseră pe Beth să-și unească sprâncenele întunecate și subțiri, ce formau acum o linie amenințătoare deasupra nasului ei delicat. În ochii ei albaștri și adânci apăru o scânteie revoltată și o roșeață - blestemul tuturor roșcatelor - îi aprinse pielea ca de porțelan. Totuși, conștientă de adunarea prezentă care ar fi ars de nerăbdare să adauge încă o pagină la cartea păcatelor familiei ei, și aşa mult prea groasă, își păstră calmul, deși nu fără efort.

- Dacă aşa consideri că este cazul să te comporti, mă bucur foarte mult că am hotărât să rup logodna.

Tonul ei era rece ca gheață, iar ea refuza să se zbată, deși era sigură că va avea vânătăi a doua zi dimineață în locurile unde degetele lui îi strângau brațele.

- Dă-mi drumul, te rog. Repet, logodna noastră a luat sfârșit și doresc să mă întorc la petrecere.

- Să-ți dau drumul?

Gura lui William se schimonosi într-o strâmbătură și o licărire dură îi apără în ochi. Clătină din cap.

- Oh, nu. Nu o să-ți meargă *cu mine*. Nu am nici cea mai mică dorință să ajung bătaia de joc a familiei White, subiect de milă pentru prietenii mei și un caraghios în ochii întregii lumi. Mi-am dat cuvântul tău și te vei căsători cu mine.

- Aici greșești, n-o să fac asta!

În vocea ei se simtea o notă foarte tăioasă, acum că își pierduse răbdarea. Beth încercă, fără succes, să se elibereze din mâinile lui. Hotărârea de a rămâne calmă și stăpână pe sine aproape că se risipi într-o izbucnire de furie, pe care cu greu reuși să și-o înăbușe, amintindu-și de cei aflați în apropiere.

- Dă-mi drumul numai de căt!

- Nu!

Cu o mișcare rapidă care o luă prin surprindere, William își strecură o mână în decolteul rochiei ei și trase cu putere. Mătasea delicată se rupse ca o coală de hârtie. Scoțând un strigăt, privindu-se fără a-i veni să credă, Beth își dădu seama că partea de sus a rochiei fusese, practic, sfâșiată. Doar panglicile aurii legate sub sânii îi mai țineau veșmintele ca să nu-i cadă de pe trup. Cu excepția slabiei bariere a cămășii de corp aproape transparente, era acum goală până la brâu. Curbele ferme și albe ale bustului ei generos se ridicau inocente deasupra cămășușei de muselină care lăsa să se vadă cam tot atât de mult pe cât ascundea.

- Ce îți închipui că faci?

Privirea îi zbură înspre a lui în timp ce și duse mâna deasupra decolteului, încercând să ascundă cât mai mult posibil de privirea lui. Pentru moment, cel puțin, șocul fusese suficient pentru a o imobiliza.

- Ești nebun!

- N-ai de gând să îți? Fără îndoială, jumătate din societatea londoneză îți va sări în ajutor dacă o faci, spuse el cu un rânger.

Când Beth încercă să-și elibereze brațul, bărbatul își înclește degetele atât de tare, încât o prinse într-o strânsoare din care nu s-ar fi putut elibera, oricât de mult s-ar fi zbătut. Dacă nu ar fi fost atât de furioasă - și din ce în ce mai speriată - ar fi strigat de durere.

- Eu, desigur, voi explica cum că am fost copleșit de dorință pentru viitoarea mea soție, iar tu - tu vei avea de ales între a te căsători cu mine numai decât sau a fi cu desăvârșire distrusă pentru totdeauna.

Beth înțeleseră pe dată scenariul pe care îl descria și se simță îngrozită. Cu același rânger, bărbatul îi apucă umărul cămășii și trase cu putere. Țesătura subțire se rupse cu un zgromot puternic de sfâșiere. Doar mâna pe care și-o ținea pe sânii împiedica materialul să sedezintegreze complet, ceea ce ar fi lăsat-o cu desăvârșire expusă.

- Porcule! Dă-mi drumul!

Înnebunită, Beth îl lovi cu piciorul, dar, judecând după reacția lui, sau mai degrabă după lipsa acesteia, era clar că lovitura avusese mai mare impact asupra degetelor ei protejate doar de niște pantofi moi decât asupra tibiei lui tari ca piatra. Împiedicată de incapacitatea de a-și folosi mâinile, Beth se zbătea totuși, încercând să se elibereze.

- N-o să mă mărit niciodată cu tine. Niciodată, auzi? Orice ar fi!

În ciuda furiei tot mai puternice, Beth avea grija să nu vorbească prea tare, ca nu cumva să o audă vreunul dintre numeroșii invitați care împânzeau casa. Spre groaza ei, își dădu seama că William avea dreptate: dacă cineva i-ar fi găsit așa, scandalul ar fi fost insuportabil. Dacă nu se căsătoreau numaidecât, ușile tuturor celor din lumea bună aveau să-i fie închise pentru totdeauna. Ar fi fost cu adevărat distrusă. Perspectiva era înfiorătoare. Deși îi plăcea să se joace cu scandalul și să îndeplinească aşteptările bârfitorilor, doar ca să le arate cât de puțin însemna părerea lor pentru ea, Beth nu ar fi putut îndura să fie cu adevărat renegată. Iar scandalul uriaș care ar fi rezultat i-ar fi afectat și familia.

- Ba eu cred că o să faci.

William îi zâmbi din nou cu același rânger, chiar în timp ce ochii ei îi aruncau săgeți otrăvite. Îi prinse apoi celălalt braț în așa fel încât să-i ia mâna cu care-și ținea cămașa ruptă, care căzu numaidecât, lăsându-i sânii cu desăvârșire goi. William îi privi îndelung, apoi o împinsă cu un gest brutal de lângă el.

- Oh!

Luată prin surprindere, Beth făcu o serie de pași împleticiți, cu spatele. O exclamație scurtă și ascuțită îi scăpa de pe buze, dar reuși să îngheță restul strigătului chiar în clipa în care marginea canapelei în stil egiptean îi atingea spatele genunchiului. Își pierdu echilibrul și căzu cu putere pe canapeaua alunecoasă, din mătase.

- O să plătești pentru asta! Ești un...

Nu existau cuvinte care să poată exprima ceea ce simțea. Încercă să se ridice, tremurând de furie, cu pumnii pregătiți, fără să-i mai pese că era cu adevărat indecentă, când William se aruncă peste ea, împingând-o cu spatele pe canapea. Se întinse deasupra ei, imobilizând-o cu greutatea lui, strângându-i încheieturile în mâinile lui, sărutându-i linia delicată a gâtului.

Beth se cutremură de repulsie. Respira greu sub greutatea lui, cu capul întors într-o parte, încordându-și mușchii pentru a scăpa de asaltul lui dezgustător, fără a reuși însă.

- Dă-te jos de pe mine! Mă dezgăști, canali!

Faptul că mai mult șuieră decât strigă aceste cuvinte nu le știrbiră cătuși de puțin din venin.

- Cum îndrăznești să mă ataci în felul asta? Cum îndrăznești?

- O să te măriți cu mine, într-un fel sau altul.

- Te-aș ruga să renunți la această idee. N-o să o fac niciodată!

Buzele lui deschise și ude îi găsiră apoi gura pe care încerca în zadar să și-o ferească și, spredezgustul ei, simți cum limba lui îi aluneca în jos, pe gât.

Înecându-se, plângând de scârbă, suprimându-și strigătele doar cu foarte mare efort, Beth reuși să-și elibereze gura, lovind și zvârcolindu-se ca o nebună, într-un efort frenetic de a scăpa din strânsoarea lui. Eforturile ei dădură roade. Pierzându-și echilibrul, William căzu cu zgomot pe podea. Din nefericire, o trase și pe ea după el, apoi o întoarse pe spate și urcă din nou peste ea, chiar în timp ce Beth încerca să scape. Impactul o lăsa fără aer în plămâni. El o prinse sub greutatea lui, îi înșfăcă mâinile și i le ridică deasupra capului, apoi i le lipi de covorul turcesc.

Nasturii rotunzi și tari ai hainei lui apăsau pe sânii ei moi în timp ce William își freca sugestiv partea de jos a corpului de a ei.

„Dumnezeul mare, urăsc chestia asta“, își spuse Beth revoltată. Și știa că asta, această forțare a trupului lui peste al ei, era cel puțin o parte din motivul pentru care nu se putea împăca cu ideea căsătoriei. Să-i dea unui bărbat dreptul de a folosi după bunul său plac... Nu putea face asta.

- Dă-te jos de pe mine! Dă-te jos, auzi?

Gâfâind, zbătându-se din toate puterile, nu reuși de căt să facă în aşa fel încât să se rostogolească amândoi într-o parte. Respirând greu, în continuare bine aşezat deasupra ei, William își forță genunchiul printre ai ei. Cu o senzație de greață, Beth își dădu seama că îi privea cu jind sănii.

- O să cânți cu altă voce când o să fii nevasta mea.

Vocea ii era răgușită. Își linse buzele. Fără să-și dezlipescă ochii de pe sănii ei, își lăsa capul în jos...

- Lasă-mă!

Voia să-și pună gura pe sănii ei.

- Nu!

Mânătă de repulsie, cu inima bătându-i sălbatic, zbătându-se să scape cu toată forța pe care o avea, Beth reuși în cele din urmă să-și elibereze un braț. William, în sfârșit atent la altceva, făcu un gest să îl prindă, dar Beth fu mai rapidă: cu pumnul încleștat, îl izbi în tâmplă cu atâta forță, încât simți că o dor oasele.

- Ahh!

William se ridică injurând, cu față schimonosită de durere, și încercă să-i prindă mâinile – erau amândouă libere acum – în timp ce Beth îl lovea în cap și în umeri.

- Crezi că n-o să plătești pentru asta, imbecilule? Jur că o să te văd în mormânt!

- Mai degrabă la altar, zise el gâfâind.

- Niciodată!

Tremurând de furie și teamă, gâfâind de efortul zădarnic de a scăpa de el, își îndreptă unghiile spre ochii lui. Nu avea nici o îndoială că, dacă nu îl oprea strigând